

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.02.1991, sp. zn. 1 Rt 437/90, ECLI:CZ:NS:1991:1.RT.437.1990.1

Číslo: 6/1992

Právní věta: Skutečnost, že v minulosti byla délka trestu odnětí svobody zkrácena agraciačním ustanovením amnestie prezidenta republiky, je pro stanovení přiměřeného trestu podle § 2 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. irrelevantní, neboť se dotýká pouze výkonu trestu a jeho skutečné délky, zatímco postup podle § 2 odst. 2 cit. zák. určuje podíl z dříve uloženého trestu za trestné činy rehabilitací ze zákona nedotčené.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 21.02.1991

Spisová značka: 1 Rt 437/90

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Amnestie, Rehabilitace soudní

Předpisy: 119/1990 Sb. § 2 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti odsouzeného J. V. Nejvyšší soud ČR zrušil usnesení krajského soudu v Brně z 8. ledna 1991 sp. zn. [1 Rt 437/90](#) a sám rozhodl o účasti odsouzeného na rehabilitaci podle zák. č. 119/1990 Sb.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením krajského soudu v Brně bylo rozhodnuto, že odsouzený J. V. je účasten rehabilitace podle § 2 odst. 1 písm. c) zák. č. 119/1990 Sb., pokud jde o trestný čin velezrady podle § 78 odst. 1 písm. c), ods. 2 písm. a), b) zák. č. 86/1950 Sb. (dále jen tr. zák.) a trestný čin vyzvědačství podle § 86 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák., kterými byl uznán vinným rozsudkem státního soudu v Praze z 23. 10. 1952 sp. zn. 6 Ts I 82/52. Citovaným ustanovením zákona č. 119/1990 Sb. byl rozsudek ve výše uvedeném rozsahu zrušen a podle § 2 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. bylo trestní stíhání odsouzeného pro shora uvedené trestné činy zastaveno. Za rehabilitací nedotčený trestný čin zkrácení a ohrožení daně podle § 149 odst. 2 písm. a) tr. zák. byl odsouzenému J. V. podle § 2 odst. 2 věta druhá zák. č. 119/1990 Sb. stanoven přiměřený trest odnětí svobody na tři měsíce.

Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě stížnost odsouzený J. V. Napadenému usnesení krajského soudu v Brně vytkl, že mu za rehabilitací nedotčený trestný čin zkrácení a ohrožení daně

podle § 149 odst. 2 písm. a) tr. zák. stanovil přiměřený trest na tři měsíce, ačkoli mu již v roce 1953 byl tento trest prominut amnestií prezidenta republiky.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž mohl odsouzený podat stížnost, jakož i řízení napadenému usnesení předcházející, a dospěl k následujícím závěrům.

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 119/1990 Sb. byla prohlášena za zrušená všechna pravomocná odsuzující soudní rozhodnutí vyhlášená v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990, týkající se skutků spáchaných po 5. květnu 1945 pro trestné činy taxativně v tomto ustanovení vyjmenované. Toto rozhodnutí je tedy zrušeno přímo ze zákona a rozsah takového zrušení nemůže být rozhodnutím soudu změněn. Soud usnesením pouze rozsah rehabilitace deklaruje, přičemž v jeho pravomoci není v těchto případech provádět přezkum správnosti dřívějších rozsudků.

Vzhledem k uvedeným důvodům pak krajský soud v Brně nepochybil, pokud účast odsouzeného J. V. na rehabilitaci podle oddílu druhého zák. č. 119/1990 Sb. omezil na výroky o vině trestnými činy velezrady podle § 78 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), b) tr. zák. a vyzvědačství podle § 86 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák. a ve vztahu k těmto trestným činům trestní stíhání trestný čin zkrácení a ohrožení daně podle § 149 odst. 2 písm. a) tr. zák. se zákon o soudní rehabilitaci nevztahuje, neboť tento trestný čin není v § 2 odst. 1 citovaného zákona uveden.

Pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o stanovení přiměřeného trestu, který při dodržení zásady porovnání vzájemného poměru závažnosti jednotlivých skutků, pro něž došlo k odsuzujícímu rozsudku, byl stanoven při dolní hranici zákonné trestní sazby ustanovení § 149 odst. 2 tr. zák. Skutečnost, že v minulosti byla délka trestu odnětí svobody zkrácena agraciačním ustanovením amnestie prezidenta republiky, je pro stanovení přiměřeného trestu podle § 2 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. irelevantní, neboť se dotýká pouze výkonu trestu a jeho skutečné délky, zatímco postup podle § 2 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. určuje podíl z dříve uloženého trestu za trestné činy rehabilitací ze zákona nedotčené.

Krajský soud v Brně pouze v napadeném usnesení nedostatečně deklaroval tu skutečnost, že současně s částí výroku dřívějšího odsuzujícího rozsudku byla současně zrušena i všechna další rozhodnutí na zrušenou část obsahově navazující, a to k datu, kdy byla vydána. Nejvyšší soud České republiky tento nedostatek nahradil novým vyslovením výrokové části usnesení.

Odsouzeného pak Nejvyšší soud České republiky poučuje o tom, že přezkoumání zákonnosti svého odsouzení v nerehabilitovatelné části odsuzujícího rozsudku by se mohl domoci postupem podle § 30 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. Podle tohoto ustanovení je generální prokurátor povinen v případech, ve kterých shledal naplnění důvodů uvedených v § 1 zák. č. 119/1990 Sb., podat ve prospěch odsouzeného stížnost pro porušení zákona.